

Ρωμαιοκαθολικισμός και η σωτηρία του από τον Προτεσταντισμό

Αντί προλόγου

Ο Ευαγγελιστής Mike Gendron ίδρυσε την Proclaiming the Gospel Ministry (Ιερατική Αποστολή για την Εξαγγελία του Ευαγγελίου), ήταν πρώην Ρωμαιοκαθολικός για 37 χρόνια και απεφοίτησε από την Dallas Theological Seminary (Θεολογική Ιερατική Σχολή του Ντάλλας). Το βιβλίο του *Preparing Catholics for Eternity* (Προετοιμάζοντας Καθολικούς για

Αιωνιότητα), μαζί με άλλες πραγματείες επί των *Ευαγγελίων*, βιντεοταινίες και τριμηνιαίες επιστολές προσφέρονται για να βοηθηθούν οι Ρωμαιοκαθολικοί να αυξάνουν σε χάρη και γνώση του Ιησού Χριστού.

Εδώ ο θεολόγος Mike Gendron πνέει τα μένεα κατά του καθολικού δόγματος και μαζί παίρνουν τα σκάγια και το ορθόδοξο δόγμα τουλάχιστον για όσα σημεία είναι κοινά με το καθολικό τοιούτο. Σκεφτείτε ότι χρειάστηκε 37 χρόνια για να καταλάβει το λάθος του και αντί να εγκαταλείψει αυτή την ασυναρτησία του Χριστιανισμού εξ ολοκλήρου, όπως κάνουν και έκαναν πολλοί ιερείς και θεολόγοι που επί τέλους ξύπνησαν, μετεπήδησε στο άλλο χάρμα χαρμάνι τον Προτεσταντισμό και έθεσε ως σκοπόν του την σωτηρία των Καθολικών!

Ένα λαμπρό παράδειγμα αποτελεί ο καθηγητής Hector Avalos του Πολιτειακού Πανεπιστημίου της Iowa στην πόλη Ames στις ΗΠΑ. Ο κύριος καθηγητής ανετράφη στο Μεξικό ως Προτεστάντης. Τελείωσε με διδακτορικό την θεολογική σχολή του Πανεπιστημίου Harvard και έμαθε εβραϊκά, αρχαία ελληνικά και λατινικά. Είχε τάξει σκοπό της ζωής του να μεταστρέψει όλους τους Μεξικάνους από τον Καθολικισμό στον σωστό Χριστιανισμό, τον Προτεσταντισμό. Όταν όμως είδε και κατάλαβε την χαβούζα και το τουρλουμπούκι όλου του Χριστιανισμού, της θεολογίας και της ιστορίας του, έγινε όχι απλώς αθεϊστής αλλά στρατευμένος αθεϊστής. Σήμερα είναι ένα από τα διασημότερα πρόσωπα του αθεϊσμού σε όλον τον κόσμο, και έχει γράψει πολλά βιβλία καταπέλτες εναντίον του Χριστιανισμού και της θρησκείας γενικότερα.

Σε πολλά άρθρα μας έχουμε αναπτύξει και τονίσει την δημιουργία αιρέσεων στον Ιουδαϊσμό, την μητρική θρησκεία του Χριστιανισμού, καθώς και στον Χριστιανισμό από τον 1ου κιόλας αιώνα! Τα αμέτρητα: ασάφειες, αφυσικότητες, σκληρότητες, υπερβολές, φανατισμός, εκδικητικότητα, αντιφάσεις, λάθη, ερμηνείες, παρερμηνείες, λάθος αντιγραφές, αλλοιώσεις, παρεμβολές, κ.λπ., δημιούργησαν μία σούπα που δεν τρώγεται ούτε καταπίνεται.

Οι σχεδόν εξ' ολοκλήρου διαφορετικοί Χριστιανισμοί των *Επιστολών* και των *Ευαγγελίων* έκαναν το θαύμα τους! Δημιούργησαν έναν τεράστιο αριθμό χριστιανικών αιρέσεων και σχισμάτων που κατασπαράχτηκαν με κάθε αγριότητα! Τι να είχαν στον νου τους άραγε όλοι εκείνοι οι «θεοφόροι» πατέρες που σταδιακά έφτιαξαν τον κανόνα τόσο της Καινής Διαθήκης, όσο και της Χριστιανικής *Παλαιάς*;

Για να δούμε λοιπόν τι έγραψε εν περιλήψει ο κύριος Mike Gendron ...

1. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία

Η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία πάντοτε ταυτίζεται με τον Χριστιανισμό επειδή υποστηρίζει τέσσερα θεμελιώδη σημεία της Χριστιανικής πίστεως:

- 1) Την θεϊκή φύση του Χριστού.
- 2) Τον Τριαδικό Θεό.
- 3) Την παρθενική Γέννηση, και
- 4) Την εν σώματι ανάσταση και επιστροφή του Χριστού στη Γη.

Παρά ταύτα, η Καθολική διδαχή αντιτίθεται στο ακόλουθο βιβλικό άρθρο πίστεως που είναι το πιο ουσιώδες για την Χριστιανή πίστη -το άρθρο δικαιοσύνης μόνο διά πίστεως. Το Βατικανό όχι μόνο αρνείται αυτό το άρθρο πίστεως, αλλά προσέτι καταδικάζει οποιονδήποτε το πιστεύει. Άλλα Καθολικά άρθρα αρνούνται ότι το έργο της λυτρώσεως του Χριστού έχει τελειώσει και ότι η δική Του εξιλεωτική θυσία αρκεί διά την σωτηρία. Δι' αυτόν τον λόγο ο Ρωμαιοκαθολικισμός πρέπει να στιγματιστεί σαν αποστατική εκκλησία και οι Καθολικοί χρειάζονται να ευαγγελιστούν εκ νέου.

Με περισσότερους από ένα δισεκατομμύριο Καθολικούς στον κόσμο και μία αυξανόμενη οικουμενική κίνηση για να ενώσεις όλες τις θρησκείες κάτω από την

δύναμη και την επιρροή του Πάπα, η αλήθεια που αφορά τον Ρωμαιοκαθολικισμό πρέπει να λεχθή.

Οι πολύτιμες ψυχές που είναι τυφλωμένες από θρησκευτική απάτη πρέπει να υπακούσουν την πρώτη εντολή του Ιησού «*πεπλήρωται ο καιρός και ήγγικεν η βασιλεία του Θεού· μετανοείτε και πιστεύετε εν τω ευαγγελίω*» (Μάρκος 1: 15).

2. Λίγες λέξεις για την παρακίνηση των Καθολικών

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι οι κληρικοί και οι λαϊκοί που διδάσκουν την Ρωμαιοκαθολική πίστη δεν είναι άνθρωποι που απατούν και έχουν κακή πρόθεση. Αυτοί απλώς παραδίδουν ότι έχουν διδαχθεί, πιστεύοντας ότι αυτό είναι η αλήθεια. Πολλοί καθολικοί έχουν ζήλο για τον Θεό αλλά αυτός δεν βασίζεται σε βιβλική γνώση.

Προσευχή, αγάπη, συμπάθεια και κατανόηση χρειάζονται μαζί με την δύναμη των Λόγων του Θεού για να διαπεράσει κανείς τις καρδιές τους. Υπομονή χρειάζεται για να ξεμπλέξει κανείς τους Ρωμαιοκαθολικούς από το δογματικό δίκτυο μέσα στο οποίο έχουν αιχμαλωτιστεί: «*Βλέπετε μη τις υμάς έσται ο συλαγωγών διά της φιλοσοφίας και κενής απάτης, κατά την παράδοσιν των ανθρώπων, κατά τα στοιχεία του κόσμου και ου κατά Χριστόν*» (Προς Κολασσαείς 2: 8).

3. Μια σύντομη ιστορία του Καθολικισμού

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ιχνηλατεί την ιστορία της στο ότι η εκκλησία θεμελιώθηκε από τον Χριστό (Ματθαίος 16: 18, «*καγώ δε σοι λέγω ότι συ ει Πέτρος, και επί ταύτη τη πέτρα οικοδομήσω μου την εκκλησίαν, και πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής*»). Ο Πέτρος ομολογεί τον Χριστό ως τον Βράχο και τον Κύριο Ακρογωνιαίο Λίθο της εκκλησίας (1η Πέτρου 2: 5-8, «*και αυτοί ως λίθοι ζώντες οικοδομείσθε, οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον, ανενέγκαι πνευματικής θυσίας ευπροσδέκτους τω Θεω διά Ιησού Χριστού· διότι περιέχει εν τη γραφή· ιδού τίθημι εν Σιών λίθον ακρογωνιαίον, εκλεκτόν, έντιμον, και ο πιστεύων επ' αυτώ ου μη καταισχυνθή. υμίν ουν η τιμή τοις πιστεύουσιν, απειθούσι δε λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας και λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου. οί προσκόπτουσι τω λόγω απειθούντες, εις ό και ετέθησαν*»), η οποία αποτελείται από εκείνους που είναι άμωμοι ναι υποτάσσονται στον Χριστό (Προς Εφεσίους 5: 24, «*αλλ' ωσπερ η εκκλησία υποτάσσεται τω Χριστω, ούτω και αι γυναίκες τοις ιδίοις ανδράσιν εν παντί*», 27 «*ίνα παραστήση αυτήν εαυτώ ένδοξον την εκκλησίαν, μη έχουσαν σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλ' ίνα ή αγία και άμωμος*»). Μετά τον θάνατο των

Αποστόλων η εκκλησία αγνόησε τις προειδοποιήσεις τους ότι κάποιοι άνθρωποι θα ξεσηκωθούν ανάμεσά τους και θα διαστρέψουν την αλήθεια για να την οδηγήσουν σε λαθεμένο δρόμο. Από την αρχική αποστολική εκκλησία των αγιασμένων, ταπεινών, καταδιωγμένων πιστών παρήχθη εξελικτικά ένα κοσμικό ίδρυμα τρομακτικού πλούτου, δυνάμεως, και πολιτικής επιρροής.

Τον τέταρτο αιώνα ο Κωνσταντίνος ένωσε την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία με το να συνενώσει τον Παγανισμό με τον Χριστιανισμό. Αφού διόρισε τον εαυτόν του ως τον Εφημέριο του Χριστού, ανεβίβασε τους «αλλαξοπιστήσαντες» σε θέσεις επιρροής και εξουσίας. Αυτοί οι διομολογούντες Χριστιανοί έφεραν τις παγανιστικές τους τελετές, θεούς, και θεές μέσα στην εκκλησία. Αναθηματικά κεριά, αγιασμοί, άμφια, εικόνες, λείψανα, μενταγιόν και το καθαρτήριο (purgatory) δεν ήταν ποτέ μέρη της αποστολικής εκκλησίας.

Στους αιώνες που επηκολούθησαν η Εκκλησία αγνόησε την επίπληξη του Χριστού κατά της παραδόσεως όταν είπε: *«μάτην δε σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας εντάλματα ανθρώπων. αφέντες γαρ την εντολήν του Θεού κρατείτε την παράδοσιν των ανθρώπων, βαπτισμούς ξεσ-τών και ποτηρίων, και άλλα παρόμοια τοιαύτα πολλά ποιείτε. και έλεγεν αυτοίς· καλώς αθετείτε την εντολήν του Θεού ίνα την παράδοσιν υμών τηρήσητε», «ακυρούντες τον λόγον του Θεού τη παραδόσει υμών ή παρεδώκατε. και παρόμοια τοιαύτα πολλά ποιείτε» (Μάρκος 7: 7-9, 13).* Οι σύνοδοι της Εκκλησίας άρχισαν να θέτουν την Παράδοση υπεράνω της Γραφής και κατεδίκασε τους αντιθέτους των. Πολλοί αφοσιωμένοι άνθρωποι έλαβαν την ρετσινιά των αιρετικών και κατάδιώχτηκαν επειδή υπερασπιζόταν την εξουσιαστική αυθεντικότητα των Γραφών.

Κατά τον 12ο αιώνα η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία είχε γίνει το πιο ισχυρό ίδρυμα στον κόσμο. Χρησιμοποίησε την απεριόριστη θρησκευτική και πολιτική δύναμή της για να ανεβάξει και να καταβιβάζει βασιλείς και βασίλισσες. Φορολόγησε τον κόσμο χωρίς έλεος και κάτασχε την περιουσία τους για να γίνει το πιο πλούσιο ίδρυμα πάνω στη γη. Ο Πάπας προσέφερε στις στρατιές των σταυροφοριών πλούτη και αιωνία ευτυχία για να σκοτώνουν Μουσουλμάνους, αιρετικούς, και οποιονδήποτε απαρνιόταν την παπική υπερτερότητα.

Μετά την Μεταρρύθμιση κατά τον 16ο αιώνα, η Καθολική Εκκλησία έχασε την αναγνώρισή της ως επίσημη κρατική εκκλησία στα περισσότερα μέρη του κόσμου και δεν μπορούσε πλέον να θανατώνει τους αντιπάλους της. Η νέα στρατηγική είναι να ενώσει όλες τις θρησκείες του κόσμου διά μέσου κοινών ηθικών αξιών.

4. Μερικοί όροι του Καθολικισμού (από την Καθολική Κατήχηση του 1994)

Αλάνθαστες διδασκαλίες – Ο Πάπας και οι επίσκοποι δεν μπορούν να κάνουν λάθος όταν διακηρύττουν ένα καθορισμένο δόγμα που αφορά την πίστη και τα ήθη (891*).

[* Οι αριθμοί αυτοί εντός παρενθέσεων δηλώνουν τον αριθμό παραγράφου εντός της ανωτέρω Καθολικής Κατηχήσεως. Catechism of the Catholic Church, San Francisco, CA; Ignatius Press, 1994]

Απόκρυφα – Δεκαπέντε γραπτά που συντάχθηκαν κατά την διάρκεια 400 ετών μεταξύ της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. Δώδεκα εξ αυτών εδήλώθηκαν ως θεόπνευστα και προστέθηκαν στον Καθολικό Κανόνα το 1546.

Αφέσεις – Τα μέσα για την άφεση της προσωρινής τιμωρίας ένεκα αμαρτιών. Κερδίζονται με τα καλά έργα και μπορούν να εφαρμοστούν για τις αμαρτίες και ζώντων και νεκρών (1471-79).

Άχραντα Μυστήρια – Επτά τελεσφόρα σημεία χάριτος που είναι απαραίτητα για την σωτηρία και που υπ' αυτών η θεϊκή ζωή απονέμεται (1129).

Θεία Ευχαριστία – Ένα ψωμάκι που ισχυρίζονται ότι περιέχει το σώμα, αίμα, ψυχή και θεότητα του Ιησού Χριστού (1374), που πρέπει να λατρεύεται, να καταναλώνεται και να αγιοποιείται (1378).

Θεία Λειτουργία – Η συνέχιση τής θυσίας του Ιησού Χριστού στον Τόπο του Κρανίου (1367) η οποία μεταφέρει την επενέργεια της λυτρώσεως (1405), καθησυχάζει την οργή του Θεού και εξιλεώνει τις αμαρτίες ζώντων και νεκρών (1371, 1414).

Θανάσιμη αμαρτία – Μια πολύ σοβαρή αμαρτία που διεπράχθη με πλήρη γνώση και συγκατάβαση (1857). Αυτοί που πεθαίνουν σ' αυτή την κατάσταση κατέρχονται κατ' ευθείαν στην κόλαση (1035).

Καθατήριο – Ένα μέρος στο οποίο τιμωρούνται εκείνοι που απέθαναν με την χάρη του Θεού και εξαγνίζονται διά πυρός από τις αμαρτίες για τις οποίες έχουν ήδη συγχωρεθεί (1030-32, 1471).

Μετάνοια – Το μυστήριο της εξομολογήσεως αμαρτιών που διεπράχθησαν μετά το βάπτισμα σε έναν ιερέα για συγχώρεση και συμφιλίωση με τον Θεό και την Εκκλησία (1456).

Οπτασία – Η αντίληψη ενός ασωμάτου προσώπου συχνάκις συνδεόμενο με ένα επείγον μήνυμα. Το Βατικανό έχει αυθεντικοποιήσει πολλές ορατές ή ακουστικές συναντήσεις με την Παρθένο Μαρία σ' όλο τον κόσμο.

Ροζάριο (κομποσκοίνι) – Μία έκφραση αφοσιώσεως στην Μαρία, που ανεπτύχθη κατά τον 11ου αιώνα από τον Πέτρο τον Ερημίτη, και που χρησιμοποιεί χάνδρες για να μετράς 53 επαναλαμβανόμενες προσευχές προς την Μαρία, 6 προς τον Πατέρα, και 6 προς την Τριάδα.

Συγχωρητέα αμαρτία – Μια αμαρτία που αξίζει μόνο προσωρινή τιμωρία και δεν αποστερεί τον διαπράξαντα την αμαρτία από την χάρη και την φιλία του θεού ή την αιωνία ευτυχία.

5. Μερικές Ρωμαιοκαθολικές παραδόσεις και τα έτη που εθεσπίστηκαν

- 1) Η εξαγγελία ότι ο νηπιοβαπτισμός αναγεννά την ψυχή, + 431.
- 2) Η θεία λειτουργία ως αναπαράσταση της θυσίας του Ιησού, +500.
- 3) Παρουσία στην θεία λειτουργία έγινε υποχρεωτική κάτω από την τιμωρία θανάσιμης αμαρτίας, +1000.
- 4) Η αγαμία των κληρικών διετάχθη από τον Πάπα Γρηγόριο 7ο, +1079.
- 5) Ροζάριο, επανάληψη της προσευχής με χάνδρες, εφευρέθηκε από τον Πέτρο τον Ερημίτη, + 1090.
- 6) Η απονομή αφέσεων εδραιώθηκε για να ελαττώσει τον χρόνο στο Καθαρτήριο, + 1190.
- 7) Η Μετουσίωση εξαγγέλθηκε από τον Πάπα Ιννοκέντιο 3ο και η εξομολόγηση αμαρτιών στους ιερείς, ετέθη από το Πάπα Ιννοκέντιο 3ο, + 1215.
- 8) Το Καθαρτήριο ανεβιβάσθη από πίστη σε δόγμα από την Σύνοδο της Φλωρεντίας, + 1538.
- 9) Η Παράδοση αιτήθηκε ισόκυρη με την *Βίβλο* από την Σύνοδο του Τριδέντου, + 1545.
- 10) Η άμωμη σύλληψη της Μαρίας, εξαγγέλθηκε από τον Πάπα Πίο 9ο, +1854.
- 11) Το αλάθητο του Πάπα, εξαγγέλθηκε από την Σύνοδο του Βατικανού, + 1870.
- 12) Η παρθένος Μαρία εξαγγέλθηκε συνλυτρωτής με τον Ιησού από τον Πάπα Βενέδικτο 15ο, +1922.
- 13) Η Ανάληψη της Παρθένου Μαρίας στους Ουρανούς, εξαγγέλθηκε από τον Πάπα Πίο 12ο, +1950.

6. Αντιφάσεις Της Ρωμαιοκαθολικής Κατηχήσεως με την

Ρωμαιοκαθολική Βίβλο

Εδώ αντιπαραβάλομε πως η Ρωμαιοκαθολική Διδασκαλία λαμβανόμενη από την Κατήχηση της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας (ΡΚΕ) αντιβαίνει και αντιφάσκει με την Ρωμαιοκαθολική Βίβλο (την Βίβλο). (Θέτομε εντός παρενθέσεως τον αριθμό παραγράφου της Ρωμαιοκαθολικής Κατηχήσεως).

A. Δόγματα αφορώντα τον Ιησού

Ιησούς ο Σωτήρ.

Βίβλος: *Προς Τίτον 3: 5, «ουκ εξ έργων των εν δικαιοσύνη ων εποιήσαμεν ημείς, αλλά κατά τον αυτού έλεον έσωσεν ημάς διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινώσεως Πνεύματος Αγίου».*

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι *«διά του θανάτου και της αναστάσεως Του, ο Ιησούς Χριστός έχει «ανοίξει» τις θύρες των ουρανών σε μας» (1026). Κάθε άτομο πραγματοποιεί την σωτηρία του διά της χάριτος και διά των καλών έργων (1477).*

Ιησούς ο αναμάρτητος Λυτρωτής.

Βίβλος: *1η Πέτρου 1: 17-18, «και ει πατέρα επικαλείσθε τον απροσωπολήπτως κρίνοντα κατά το εκάστου έργον, εν φόβω τον της παροικίας υμών χρόνον αναστρέφητε, ειδότες ότι ου φθαρτοίς, αργυρίω ή χρυσίω, ελυτρώθητε εκ της ματαίας υμών αναστροφής πατροπαραδότου».*

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι η Μαρία είναι αναμάρτητη συν-Λυτρωτής. *«Χωρίς ούτε μία αμαρτία να την βαραίνει, έδωσε τον εαυτόν της καθ' ολοκληρίαν στο πρόσωπο και στο έργο του Υιού της. Το έκανε αυτό διά να υπηρετήσει το μυστήριο της λυτρώσεως με Αυτόν... Με το να είναι υπάκουη έγινε η αιτία της λυτρώσεως για τον εαυτόν της και για ολόκληρο το γένος των ανθρώπων» (494).*

Ιησούς ο Υποστηρικτής μας και ο μόνος Μεσάζων.

Βίβλος: *1η Προς Τιμόθεον 2: 5, «εις γαρ Θεός, εις και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς»· 1η Ιωάννου 2: 1, «Τεκνία μου, ταύτα γράφω υμίν ίνα μη αμάρτητε· και εάν τις αμάρτη, παράκλητον έχομεν προς τον πατέρα, Ιησούν Χριστόν δίκαιον».*

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι *«η Μαρία όχι μόνο δεν έθεσε την αποστολή της για την σωτηρία στην άκρη, αλλά διά της πολλαπλής μεσολαβήσεώς της συνεχίζει να μας φέρνει τα δώρα της αιωνίας σωτηρίας».* Αυτή *«είναι...Υποστηρίκτρια...Μεσολαβήτρια» (969).*

Ο Ιησούς εξιλεώνει τις αμαρτίες μας.

Βίβλος: Προς Ρωμαίους 3: 25, «ον προέθετο ο Θεός ιλαστήριον διά της πίστεως εν τω αυτού αίματι, εις ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού διά την πάρεσιν των προγεγονότων αμαρτημάτων».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι αμαρτίες εξιλεώνονται στο καθαρτήριο διά «του απολυμαντικού πυρός» και ότι εμείς «πρέπει να πασχίζομε για να δεχθούμε αυτή την προσωρινή τιμωρία της αμαρτίας ως απονομή χάριτος» (1030-31, 1472-75).

Ο Ιησούς τελείωσε το έργο της λυτρώσεως.

Βίβλος: Προς Εβραίους 7: 27-28, «ος ουκ έχει καθ' ημέραν ανάγκην, ώσπερ οι αρχιερείς, πρότερον υπέρ των ιδίων αμαρτιών θυσίας αναφέρειν, έπειτα των του λαού· τούτο γαρ εποίησεν εφάπαξ εαυτόν ανενέγκας. ο νόμος γαρ ανθρώπους καθίστησιν αρχιερείς έχοντας ασθένειαν, ο λόγος δε της ορκωμοσίας της μετά τον νόμον υιόν εις τον αιώνα τετελειωμένον».

Η ΡΚΕ αρνείται ότι έχει τελειώσει. «Η θυσία του Χριστού και η θυσία της Θείας Ευχαριστίας είναι μία και μοναδική θυσία. Ο ίδιος ο Χριστός που προσέφερε τον εαυτόν του μια φορά στην αιματηρή θυσία επί του βωμού του σταυρού τώρα περιέχεται και προσφέρεται κατά αναίμακτο τρόπο» (1367). Η θυσία «προσφέρεται διά την αποκατάσταση των αμαρτιών και των ζώντων και των νεκρών» (1414).

Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση Του παρέχουν τον μόνο τρόπο για να σωθείς.

Βίβλος: Πράξεις 4: 12, «και ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία· ουδέ γαρ όνομά εστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δει σωθήναι ημάς».

Η ΡΚΕ αρνείται αυτό με το να ισχυρίζεται ότι «η Καθολική Εκκλησία είναι απαραίτητη για την σωτηρία» (846) και «το σχέδιο της σωτηρίας επίσης περιέχει αυτούς που παραδέχονται τον Δημιουργό, μεταξύ των οποίων πρώτοι και καλλίτεροι είναι οι Μουσουλμάνοι» (841).

Το χυμένο αίμα Του είναι το μόνο λύτρο για την άφεση αμαρτιών.

Βίβλος: Προς Εβραίους 9: 22, «και σχεδόν εν αίματι πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και χωρίς αιματεκχυσίας ου γίνεται άφεις»· 10: 18, «όπου δε άφεις τούτων, ουκέτι προσφορά περί αμαρτίας».

Η ΡΚΕ διδάσκει «μια συγχώρεση είναι μια άφεση μπροστά στον Θεό της προσωρινής τιμωρίας που οφείλεται σε αμαρτίες των οποίων η ενοχή έχει ήδη συγχωρεθεί, η οποία μπορεί να εφαρμοστεί και για τους ζώντες και για τους νεκρούς» (1471).

Ιησούς μας καθαρίζει από την αμαρτία.

Βίβλος: Προς Εβραίους 1: 3, «ος ων απαύγασμα της δόξης και χαρακτήρ της υποστάσεως αυτού, φέρων τε τα πάντα τω ρήματι της δυνάμεως αυτού, δι' εαυτού καθαρισμόν ποιησάμενος των αμαρτιών ημών εκάθισεν εν δεξιά της μεγαλωσύνης εν υψηλοίς». Προς Κολασσαείς 1: 22, «εν τω σώματι της σαρκός αυτού διά του θανάτου, παραστήσαι υμάς αγίους και αμώμους και ανεγκλήτους κατενώπιον αυτού».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι «όλοι που αποθνήσκουν εντός της χάριτος και της φιλίας του Θεού, αλλά ακόμη δεν έχουν εξαγνιστεί πλήρως υφίστανται εξαγνισμό, έτσι ώστε να επιτύχουν την ιερότητα που είναι αναγκαία για να εισέλθουν στην χαρά των ουρανών» (1030).

Ιησούς, η Κεφαλή της Εκκλησίας.

Βίβλος: Προς Εφεσίους 1: 22-23, «και πάντα υπέταξεν υπό τους πόδας αυτού, και αυτόν έδωκε κεφαλήν υπέρ πάντα τη εκκλησία, ήτις εστί το σώμα αυτού, το πλήρωμα του τα πάντα εν πάσι πληρουμένου».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι ο Πάπας «ένεκα της αποστολής του ως ο Εφημέριος του Χριστού, και ως ο ποιμήν ολόκληρης της Εκκλησίας κατέχει πλήρως, ανωτάτη και καθολική εξουσία πάνω σε όλη την Εκκλησία, μια εξουσία την οποία δύναται να ασκεί χωρίς κανένα εμπόδιο» (882). Ασκεί το αλάθητον όταν «διά μιάς καθοριστικής πράξεως εξαγγέλλει ένα δόγμα που έχει σχέση με την πίστη και τις ηθικές αξίες» (891).

Ιησούς, ο συντόμως πάλιν ερχόμενος Βασιλεύς.

Βίβλος: Πράξεις 1: 11, «οί και είπον· άνδρες Γαλιλαίοι, τι εστήκατε εμβλέποντες εις τον ουρανόν; ούτος ο Ιησούς ο αναληφθείς αφ' υμών εις τον ουρανόν, ούτως ελεύσεται, ον τρόπον εθεάσασθε αυτόν πορευόμενον εις τον ουρανόν».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι ο Ιησούς επανέρχεται καθημερινώς στις Άγιες Τράπεζες των Καθολικών εκκλησιών για να λατρευτεί: «Το σώμα και αίμα...ψυχή και θεότητα του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού...περιέχεται αληθώς, πραγματικώς και κατ' ουσίαν κατά την Θείαν Ευχαριστία» (1374-78).

B. Το Δόγμα της Σωτηρίας

Η σωτηρία εξαγγέλλεται στο Ευαγγέλιο.

Βίβλος: Προς Ρωμαίους 1: 16, «ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· δύναμις γαρ Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι». 1η Προς Κορινθίους 15: 1-4, «Γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί, το ευαγγέλιον ό

ευηγγελισάμην υμίν, ό και παρελάβετε, εν ω και εστήκατε, δι' ου και σώζεσθε, τίνι λόγω ευηγγελισάμην υμίν ει κατέχετε, εκτός ει μη εική επιστεύσατε. παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς, και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τη τρίτη ημέρα κατά τας γραφάς»· Προς Γαλάτας 1: 6-9, «Θαυμάζω ότι ούτω ταχέως μετατίθεσθε από του καλέσαντος υμάς εν χάριτι Χριστού εις έτερον ευαγγέλιον, ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω. ως προειρήκαμεν, και άρτι páλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω».

Η ΡΚΕ κηρύττει ένα διαφορετικό ευαγγέλιο με το να απαιτεί επιπρόσθετες αξιώσεις για την σωτηρία μεταξύ των οποίων είναι: τα μυστήρια (1129), αξιέπαινες θείες λειτουργίες (1405), να είσαι μέλος της εκκλησίας (846), καθαρτήριο (1030), αφέσεις (1498), και βάπτισμα (1256).

Η Σωτηρία προέρχεται από τον Θεό, όχι από τον άνθρωπο.

Βίβλος: Προς Εφεσίους 1: 13, «εν ω και υμείς ακούσαντες τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της σωτηρίας υμών, εν ω και πιστεύσαντες εσφραγίσθητε τω Πνεύματι της επαγγελίας τω Αγίω»· Ιωάννης 1: 12-13, «όσοι δε έλαβον αυτόν, έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι, τοις πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού, οί ουκ εξ αιμάτων, ουδέ εκ θελήματος σαρκός, ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν».

Η ΡΚΕ διδάσκει «Το Βάπτισμα είναι το μυστήριο της αναδημιουργίας... άνευ του οποίου κανείς δεν μπορεί να εισέλθει στην βασιλεία του Θεού» (1213, 12 15).

Η Σωτηρία επιτυγχάνεται διά της πίστεως, όχι διά έργων.

Βίβλος: Προς Εφεσίους 2: 8-9, «τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσηται»· Ψαλμοί 48 (ή 49) 7-9, «οι πεποιθότες επί τη δυνάμει αυτών και επί τω πλήθει του πλούτου αυτών καυχώμενοι, αδελφός ου λυτρούται, λυτρώσεται άνθρωπος; ου δώσει τω Θεω εξίλασμα εαυτού και την τιμήν της λυτρώσεως της ψυχής αυτού. και εκοπίασεν εις τον αιώνα».

Η ΡΚΕ διδάσκει σωτηρία διά πίστεως και έργων. Οι άνθρωποι ημπορούν να επιτύχουν την δική τους σωτηρία και ταυτοχρόνως να συνεργαστούν στο να σώσουν τους αδελφούς των διά καλών έργων και αφέσεων (1477, 1479).

Η σωτηρία επιτυγχάνεται διά της χάριτος, όχι δι' επιβαρυντικής αξίας.

Βίβλος: Προς Ρωμαίους 3: 24, «δικαιούμενοι δωρεάν τη αυτού χάριτι διά της

απολυτρώσεως της εν Χριστώ Ιησού», 11: 6 «ει δε χάριτι, ουκέτι εξ έργων· επει η χάρις ουκέτι γίνεται χάρις. ει δε εξ έργων, ουκέτι εστί χάρις· επει το έργον ουκέτι εστί έργον».

Η ΡΚΕ αρνείται ότι η χάρις δικαιοσύσεως απονέμεται χωρίς επιβαρυντική αξία. «Ημπορούμε να κερδίσομε για τους εαυτούς μας και για άλλους όλες τις χάριτες που χρειάζονται για να αποκτή-σομε αιώνια ζωή» (2027).

Η απόρριψη της Σωτηρίας είναι η Κόλαση.

Βίβλος: 2α Προς Θεσσαλονικείς 1: 8-9, «εν πυρί φλογός, διδόντος εκδίκησιν τοις μη ειδόσι Θεόν και τοις μη υπακούουσι τω ευαγγελίω του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, οίτινες δίκην τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι «Αμέσως μετά τον θάνατο οι ψυχές αυτών που αποθνήσκουν σε κατάσταση θανάσιμης αμαρτίας κατέρχονται στην κόλαση, όπου υποφέρουν...στο αιώνιο πυρ» (1035).

Γ. Το Ευαγγέλιο της Χάριτος αποκαλύπτει:

Ιησού Χριστό, την ζωή του, θάνατος και ανάσταση.

1η Προς Κορινθίους 15: 1-4, «Γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί, το ευαγγέλιον ό ευηγγελισάμην υμίν, ό και παρελάβετε, εν ω και εστήκατε, δι' ου και σώζεσθε, τίνι λόγω ευηγγελισάμην υμίν ει κατέχετε, εκτός ει μη εική επιστεύσατε. παρέ-δωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς, και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τη τρίτη ημέρα κατά τας γραφάς».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Ένα σύστημα μυστηρίων, αφέσεων αμαρτιών, καθαρτηρίου και προσευχών για τους νεκρούς (1032, 1571-79, 1498).

Η σωτηρία επιτυγχάνεται μόνο διά του Χριστού.

Πράξεις 4: 12, «και ουκ εστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία· ουδέ γαρ όνομά εστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δει σωθήναι ημάς».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η σωτηρία επιτυγχάνεται διά της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας (846).

Η σωτηρία είναι δώρο της χάριτος του Θεού.

Προς Εφεσίους 2: 8-9, «τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσεται».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η σωτηρία δωρίζεται με το να κάνεις καλά έργα (1815, 1821, 2010, 2027).

Η σωτηρία επιτυγχάνεται μόνο διά πίστεως.

Προς Εφεσίους 2: 8-9, «τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσεται».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η σωτηρία επιτυγχάνεται διά πίστεως συν τον νόμο, μυστήρια, και καλά έργα (1129, 1131).

Η σωτηρία αποκτάται διά του Χριστού.

Προς Ρωμαίους 5: 9, «πολλω ουν μάλλον δικαιωθέντες νυν εν τω αίματι αυτού σωθησόμεθα δι' αυτού από της οργής».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η σωτηρία αποκτάται διά του ανθρώπου (2010, 2027).

Η σωτηρία αποκτάται κατά την στιγμή που ο αμαρτωλός πιστεύει στο Ευαγγέλιο.

Προς Εφεσίους 1: 13-14, «εν ω και υμείς ακούσαντες τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της σωτηρίας υμών, εν ω και πιστεύσαντες εσφραγίσθητε τω Πνεύματι της επαγγελίας τω Αγίω, ος εστιν αρραβών της κληρονομίας ημών, εις απολύτρωσιν της περιποιήσεως, εις έπαινον της δόξης αυτού».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η σωτηρία αποκτάται διά μίας διαδικασίας από το βάπτισμα μέχρι το καθαρτήριο (161-2, 1254-55).

Η σωτηρία εξασφαλίζεται από τον Θεό.

Ιωάννης 10: 27-30, «τα πρόβατα τα εμά της φωνής μου ακούει, καγώ γινώσκω αυτά, και ακολουθούσί μοι, καγώ ζωήν αιώνιον δίδωμι αυτοίς, και ου μη απόλωνται εις τον αιώνα, και ουχ αρπάσει τις αυτά εκ της χειρός μου. ο πατήρ μου, ος δεδωκέ μοι, μείζων πάντων εστί, και ουδείς δύναται αρπάζειν εκ της χειρός του πατρός μου. εγώ και ο πατήρ εν εσμέν».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Ποτέ δεν εξασφαλίζεται σ' αυτή την ζωή (1036, 2005).

Οι αμαρτίες εξιλεώνονται από το αίμα του Χριστού.

Προς Ρωμαίους 3: 25, «ον προέθετο ο Θεός ιλαστήριον διά της πίστεως εν τω αυτού αίματι, εις ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού διά την πάρεσιν των προγεγονότων αμαρτημάτων».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Οι αμαρτίες

εξιλεώνονται με το να υποφέρομε μέσα στο Καθατήριο (1030-31).

Η Σωτηρία μεγαλύνει μόνο τον Θεό.

Προς Εφεσίους κεφάλαιο 1, «Παύλος, απόστολος Ιησού Χριστού διά θελήματος Θεού, τοις αγίοις τοις ούσιν εν Εφέσω και πιστοίς εν Χριστω Ιησού· χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού. Ευλογητός ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο ευλογήσας ημάς εν πάση ευλογία πνευματική εν τοις επουρανίοις εν Χριστω, καθώς και εξελέξατο ημάς εν αυτώ προ καταβολής κόσμου είναι ημάς αγίους και αμώμους κατενώπιον αυτού, εν αγάπη προορίσας ημάς εις υιοθεσίαν διά Ιησού Χριστού εις αυτόν, κατά την ευδοκίαν του θελήματος αυτού, εις έπαινον δόξης της χάριτος αυτού, εν ή εχαρίτωσεν ημάς εν τω ηγαπημένω, εν ω έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος αυτού, την άφεσιν των παραπτωμάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού, ης επερίσσευσεν εις ημάς εν πάση σοφία και φρονήσει, γνωρίσας ημίν το μυστήριον του θελήματος αυτού κατά την ευδοκίαν αυτού, ην προ-έθετο εν αυτώ εις οικονομίαν του πληρώματος των καιρών, ανακεφαλαιώσασθαι τα πάντα εν τω Χριστώ, τα επί τοις ουρανοίς και τα επί της γης, εν αυτώ, εν ω και εκκληρώθημεν προορισθέντες κατά πρόθεσιν του τα πάντα ενεργούντος κατά την βουλήν του θελήματος αυτού, εις το είναι ημάς εις έπαινον δόξης αυτού, τους προηλπικότας εν τω Χριστω· εν ω και υμείς ακούσαντες τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της σωτηρίας υμών, εν ω και πιστεύσαντες εσφραγίσθητε τω Πνεύματι της επαγγελίας τω Αγίω, ος εστιν αρραβών της κληρονομίας ημών, εις απολύτρωσιν της περιποιήσεως, εις έπαινον της δόξης αυτού. διά τούτο καγώ, ακούσας την καθ' υμάς πίστιν εν τω Κυρίω Ιησού και την αγάπην την εις πάντας τους αγίους, ου παύομαι ευχαριστών υπέρ υμών μνείαν υμών ποιούμενος επί των προσευχών μου, ίνα ο Θεός του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο πατήρ της δόξης, δώη υμίν πνεύμα σοφίας και αποκαλύψεως εν επιγνώσει αυτού, πεφωτισμένους τους οφθαλμούς της καρδιάς υμών, εις το ειδέναι υμάς τις εστιν η ελπίς της κλήσεως αυτού, και τις ο πλούτος της δόξης της κληρονομίας αυτού εν τοις αγίοις, και τι το υπερβάλλον μέγεθος της δυνάμεως αυτού εις ημάς τους πιστεύοντας κατά την ενέργειαν του κράτους της ισχύος αυτού, ην ενήργησεν εν τω Χριστώ εγείρας αυτόν εκ νεκρών, και εκάθισεν εν δεξιά αυτού εν τοις επουρανίοις υπεράνω πάσης αρχής και εξουσίας και δυνάμεως και κυριότητος και παντός ονόματος ονομαζομένου ου μόνον εν τω αιώνι τούτω, αλλά και εν τω μέλλοντι· και πάντα υπέταξεν υπό τους πόδας αυτού, και αυτόν έδωκε κεφαλήν υπέρ πάντα τη εκκλησία, ήτις εστί το σώμα αυτού, το πλήρωμα του τα πάντα εν πάσι πληρουμένου».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η Μαρία και οι άγιοι επίσης μεγαλύνονται (1476-77).

Το έργο της Σωτηρίας έχει τελειώσει.

Ιωάννης 19: 30, «ότε ουν έλαβε το όξος ο Ιησούς είπε, τετέλεσται, και κλίνας την κεφαλήν παρέδωκε το πνεύμα».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Αυτό το έργο συνεχίζεται διά της καθημερινής θυσίας (611, 1405).

7. Προετοιμάζοντας τους Καθολικούς για την Αιωνιότητα

Ο καλλίτερος τρόπος διά του οποίου οι Ρωμαιοκαθολικοί μπορούν να προετοιμαστούν για την αιωνιότητα είναι να υπακούσουν την πρώτη εντολή του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού. Διατάζει τον καθένα «να μετανοήσει και να πιστέψει στο Ευαγγέλιο» (Μάρκος 1: 15). Μετάνοια είναι η αλλαγή του νουν που αποδίδεται από τον Θεό και που οδηγεί στην γνώση της αλήθειας «εν πραότητι παιδεύοντα τους αντιδιατιθεμένους, μήποτε δω αυτοίς ο Θεός μετάνοιαν εις επίγνωσιν αληθείας» (2α Προς Τιμόθεον 2: 25). Η αλήθεια για την αιώνια ζωή βρίσκεται στο Ευαγγέλιο το οποίο είναι η δύναμις του Θεού διά την σωτηρία του καθενός που πιστεύει σ' αυτό «ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· δύναμις γαρ Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι,» (Προς Ρωμαίους 1: 16). Η πίστη στο Ευαγγέλιο είναι το να εμπιστεύεσαι τον Ιησού Χριστό μόνο για την σωτηρία σου «γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί, το ευαγγέλιον ό ευηγγελισάμην υμίν, ό και παρελάβετε, εν ω και εστήκατε, δι' ου και σώζεσθε, τίνι λόγω ευηγγελισάμην υμίν ει κατέχετε, εκτός ει μη εική επιστεύσατε. παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς, και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τη τρίτη ημέρα κατά τας γραφάς» (1η Προς Κορινθίους 15: 1-4). Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να σταματήσουμε να εμπιστευόμαστε οτιδήποτε αντιτίθεται στο τέλειο, τελειωμένο και καθ' όλα επαρκές έργο τού Σωτήρος. Οι Καθολικοί πρέπει να απαρνηθούν τα καλά έργα, τις αφέσεις αμαρτιών, το καθαρτήριο, τα μυστήρια, και την θυσία κατά την Θεία Λειτουργία ως μέσα διά την σωτηρία. Δεν μπορούμε να φέρομε τίποτα στον σταυρό εκτός από τις αμαρτίες μας διότι ο μόνος τρόπος διά του οποίου ο Θεός σώζει τους αμαρτωλούς είναι διά της χάριτος και διά μέσου της πίστεως στον Ιησού Χριστό «τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσηται» (Προς Εφεσίους 2: 8-9).

Η Ρωμαιοκαθολική οδός για την αιωνιότητα έχεις ως εξής:

Οι αρετές και οι αξίες των εκλεκτών πηγαίνουν σε ένα εκκλησιαστικό

θησαυροφυλάκιο στους ουρανοί, έτσι ώστε να διανεμηθούν στους πιστούς του καθαρτηρίου και να σωθούν (1471-70).

Η (αυτο)δικαίωση εκτιμάται διά της υπακοής.

Η αδικία στερείται χάριτος και προορίζεται για την κόλαση.

Πεθαίνοντας με θανάσιμη αμαρτία σε στέλλει κατ' ευθείαν στην κόλαση.

Πεθαίνοντας με αρκετή δικαιοσύνη σε στέλλει κατ' ευθείαν στους ουρανοί.

Πεθαίνοντας κάπου ανάμεσα χωρίς τέλεια δικαιοσύνη σε στέλλει στο καθαρτήριο.

Εν αντιθέσει έχομε: *Προς Ρωμαίους 10: 3*, «αγνοούντες γαρ την του Θεού δικαιοσύνην, και την ιδίαν δικαιοσύνην ζητούντες στήσαι, τη δικαιοσύνη του Θεού ουχ υπετάγησαν», και *3: 10*, «καθώς γέγραπται ότι ουκ έστι δίκαιος ουδέ εις».

Η Βιβλική οδός προς την αιωνιότητα έχει ως εξής:

Η εκ Θεού δικαιοσύνη αποδίδεται διά δικαιοσύνης Του. Ιδού πως: *Προς Ρωμαίους 8: 30*, «ους δε προώρισε, τούτους και εκάλεσε, και ους εκάλεσε, τούτους και εδικαίωσεν, ους δε εδικαίωσε, τούτους και εδόξασε».

Αγιοποίηση: *1η Προς Θεσσαλονικείς 5: 25*, «Αυτός δε ο Θεός της ειρήνης αγιάσαι υμάς ολοτελείς, και ολόκληρον υμών το πνεύμα και η ψυχή και το σώμα αμέμπτως εν τη παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού τηρηθείη».

Μόνον η Πίστη: *Προς Τίτον 3: 5*, «ουκ εξ έργων των εν δικαιοσύνη ων εποιήσαμεν ημείς, αλλά κατά τον αυτού έλεον έσωσεν ημάς διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινώσεως Πνεύματος Αγίου».

Προς Φιλιπησίους 3: 9, «και ευρεθώ εν αυτώ μη έχων εμήν δικαιοσύνην την εκ νόμου, αλλά την διά πίστεως Χριστού, την εκ Θεού δικαιοσύνην επί τη πίστει».

Προς Ρωμαίους 5: 17, «μόλις γαρ υπέρ δικαίου τις αποθανείται· υπέρ γαρ του αγαθού τάχα τις και τολμά αποθανείν».

2α Προς Κορινθίους 5: 21, «τον γαρ μη γνόντα αμαρτίαν υπέρ ημών αμαρτίαν εποίησεν, ίνα ημείς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεού εν αυτώ».

Δικαίωση είναι μια μόνιμη κρίση του Θεού ή οποία δηλώνει τον αμαρτωλό ως δικαιωθέντα ένεκα της πίστεως του στον Χριστό. Ο Θεός συνεχίζει να βλέπει τον αμαρτωλό σαν να είναι δικαιωθείς ακόμα και εάν αμαρτάνει, διότι η βάση για την δικαίωση είναι η δικαιοσύνη τού Χριστού. Αμαρτωλός ή άγιος βίος δεν έχει κανένα αποτέλεσμα στην δικαίωση. Ένα άτομο ή έχει την δικαιοσύνη του Θεού και προορίζεται για την βασιλεία των ουρανών, ή είναι άδικο και προορίζεται για την κόλαση. Η δικαιοσύνη του Θεού δίδεται ως δώρο σε εκείνους που εμπιστεύονται

την μία και μόνη προϋπόθεση του Θεού για τις αμαρτίες – τον αναπληρωτικό εξιλασμό και την ανάσταση του Χριστού, και την πίστη στον Χριστό μόνο, όπως:

Ιωάννης 5: 24, «αμήν αμήν λέγω υμίν ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν».

Προς Ρωμαίους 3: 21, «Νυνί δε χωρίς νόμου δικαιοσύνη Θεού πεφανέρωται, μαρτυρουμένη υπό του νόμου και των προφητών».

Προς Εφεσίους 2: 1-9, «Και υμάς όντας νεκρούς τοις παραπτώμασι και ταις αμαρτίαις, εν αις ποτε περιεπατήσατε κατά τον αιώνα του κόσμου τούτου, κατά τον άρχοντα της εξουσίας του αέρος, του πνεύματος του νυν ενεργούντος εν τοις υιοίς της απειθείας· εν οίς και ημείς πάντες ανεστ-ράφημέν ποτε εν ταις επιθυμίαις της σαρκός ημών, ποιούντες τα θελήματα της σαρκός και των διανοιών, και ήμεν τέκνα φύσει οργής, ως και οι λοιποί· ο δε Θεός πλούσιος ων εν ελέει, διά την πολλήν αγάπην αυτού ην ηγάπησεν ημάς, και όντας ημάς νεκρούς τοις παραπτώμασι συνεζωοποίησε τω Χριστω· χάριτί εστε σεσωσμένοι· και συνήγειρε και συνεκάθισεν εν τοις επουρανίοις εν Χριστώ Ιησού, ίνα ενδείξηται εν τοις αιώσι τοις επερχομένοις τον υπερβάλλοντα πλούτον της χάριτος αυτού εν χρηστότητι εφ' ημάς εν Χριστω Ιησού. τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσεται».

Το να είσαι άδικος σημαίνει ότι είσαι πνευματικώς νεκρός προοριζόμενος για την κόλαση. Αρνούμενος τον Χριστό και το ευαγγέλιό Του σε αφήνει καταδικασμένο στην κόλαση: *Ιωάννης 12: 48, «ο αθετών εμέ και μη λαμβάνων τα ρήματά μου, έχει τον κρίνοντα αυτόν· ο λόγος ον ελάλησα, εκείνος κρινεί αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα».*

Τρεις ερωτήσεις που πιθανόν θα παίξουν καθοριστικό ρόλο για τον αιώνιο προορισμό ενός Ρωμαιοκαθολικού:

1. Είστε βέβαιος ότι θα μεταβεί στους Ουρανούς όταν αποθάνει;

Η Καθολική διδασκαλία δηλώνει ότι οιοσδήποτε ισχυρίζεται πως έχει επιβεβαίωση σωτηρίας διά μέσου της δυνάμεως και του ελέους του θεού έχει διαπράξει την αμαρτία της αυθαδείας (2092).

2. Γνωρίζετε ότι η δικαία δικαιοσύνη του Θεού απαιτεί τιμωρία για όλες τις αμαρτίες;

Η Καθολική διδασκαλία δηλώνει ότι οι συγχωρητέες αμαρτίες δεν αποφέρουν θάνατο στην ψυχή ή αιωνία τιμωρία (1472).

3. Πιστεύετε ότι το Καθαρτήριο σας εξαγνίζει από τις αμαρτίες σας;

Αυτή η δοξασία αρνείται την επάρκεια της θυσίας του Χριστού διά τον εξιλασμό της αμαρτίας (1473).

Αντί επιλόγου

Ένα πολύ απλό και ευλογότατο ερώτημα που ο καθένας θέτει για όλα αυτά που εδώ καταμαρτυρούν οι Προτεστάντες και που δεν είναι όλα όσα έχουν στους καταλόγους των, είναι το εξής: «Οι Καθολικοί, μαζί και οι Ορθόδοξοι τουλάχιστον καθ' όσον αυτά αφορούν και αγγίζουν και αυτούς, δεν έχουν δει και εξετάσει τις διαμαρτυρίες αυτές μαζί με τις σχετικές βιβλικές αναφορές;».

Η απάντηση είναι απλουστάτη: «Όχι μόνο τα έχουν δει και εξετάσει αλλά και τα έχουν ψειρίσει και ξεσκονίσει. Αρκεί να δείτε τις σημειώσεις και ερμηνείες έχουν όλοι τους καταγράψει μέσα στις ιερές γραφές των!».

«Και τότε ποιος έχει δίκιο;». Απάντηση: «Όλοι και Κανένας!».

«Μα πώς γίνεται αυτό το σχιζοφρενικό;». «Γίνεται διότι για όλα τα δόγματα όλων αυτών των εκκλησιών υπάρχουν χωρία εντός των ιερών και θεοπνεύστων γραφών και ερμηνείες τους για να τα φτιάξεις και να τα βασίσεις».

Αυτό είναι το οικτρό χάλι των ιερών θεοπνεύστων γραφών του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού! Τα χωρία στα οποία βασίζονται οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι για πολλά από τα δόγματά τους τα έχω καταγράψει σε άλλα άρθρα, αλλά δεν τα έχω περιλάβει όλα. Εδώ επίσης δεν τα παραθέτω λόγω χώρου και χρόνου. Βρείτε μια καλή πλήρη δογματική των Καθολικών και των Ορθοδόξων και θα τα δείτε όλα εκεί μέσα! Ακόμα και το φιλιόκβε (δηλαδή η εκπόρευση του Αγίου Πνεύματος και εκ του Υιού) μπορεί να βασιστεί σε πολλά χωρία της Καινής Διαθήκης και να απορριφτεί από άλλα χωρία πάλι της Καινής Διαθήκης. Διαβάστε την και θα τα βρείτε εύκολα. Μάλιστα στο Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον μπορείτε να βρείτε χωρία και για τις δύο περιπτώσεις!

Στην συντριπτική πλειοψηφία της προτεσταντικής κοινωνίας, έχω παρατηρήσει ότι, το μίσος των Προτεσταντών κατά των Καθολικών είναι ισχυρό και ασίγαστο.

Δεν επιθυμούν καμία ένωση μαζί τους και δεν τους θεωρούν Χριστιανούς. Σε περίπτωση ανάγκης πολλοί προτιμούν παγανιστικές μεθόδους από τις καθολικές (π.χ. φασκομηλιά ή δενδρολίβανο αντί αγιασμού). Βγάλετε συμπέρασμα!

Παρατηρούμε ότι οι Προτεστάντες πιστεύουν στον απόλυτο προορισμό (προκαθορισμό), πράγμα που πρέπει να προκαλεί την απόλυτη αδράνεια. Παρά ταύτα οι Προτεστάντες έχουν υπάρξει πολυπράγμονες και κάθε άλλο παρά αδρανείς σε όλη τους την ιστορία. Το δόγμα του προορισμού ή καθορισμού ή προκαθορισμού του Παύλου και εφεξής το επέκρινε δριμύτατα ο μέγας ανθρωπιστής Thomas Paine.

Οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι, όπως λένε, πιστεύουν στον σχετικό προορισμό. Έχουν μετριάσει δηλαδή αυτό το παράλογο και ανήθικο δόγμα που εγκαινίασε ο αλλοπρόσαλλος Παύλος, αλλά ούτε και οι ίδιοι καταλαβαίνουν τι λένε. Αν τους ρωτήσεις να σου εξηγήσουν τι σημαίνει «σχετικός προορισμός», θα ακούσεις πολλά που δεν πιάνονται ούτε με δυο ξυλαράκια. Όταν υπάρχει προορισμός ή προκαθορισμός αυτομάτως είναι απόλυτος! Αλλιώς τι να κάνουμε, να τον αλλάζουμε και να τον προσαρμόζουμε στην πορεία; Τότε αυτό δεν είναι καν προορισμός ή προκαθορισμός!

Σε άλλα πάλι σημεία για τα οποία διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους βλέπουμε ότι οι διαφορές είναι ασήμαντες ή προκύπτουν λόγω διαφορών στην ερμηνεία. Συχνή πυκνή αυτή η ασθένεια μεταξύ των αιρέσεων του Χριστιανισμού. Αλλά σε πολλά σημεία οι διαφορές είναι θεμελιώδεις, όπως π.χ.: (1) Έχομε ή δεν έχομε προκαθορισμό; (2) Κερδίζεις την βασιλεία των ουρανών με το να κάνεις καλά έργα ή μόνο με την πίστη; (3) Ισχύει ή δεν ισχύει το φιλιόκβε; Κοκ.

Ακόμα παρατηρούμε ότι οι Προτεστάντες προτιμούν περισσότερο, αλλ' όχι αποκλειστικώς, την χρήση του «Χριστός» ενώ οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι του «Ιησούς Χριστός» ή απλώς «Ιησούς». Αυτό γίνεται διότι οι Προτεστάντες έχουν ρίξει το περισσότερο βάρος στον Χριστιανισμό των Επιστολών, εκτός της Επιστολής του Ιακώβου που αντιφάσκει με αυτά που αιτούνται, και στο Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον, ενώ οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι έχουν ρίξει το περισσότερο βάρος στον Χριστιανισμό των Ευαγγελίων. Στα διάφορα γραπτά, απόκρυφα, αντικανονικά και κανονικά από το -200 μέχρι το +300 βλέπουμε ο Χριστός σταδιακά να μετατρέπεται σε Ιησούς Χριστός και τέλος Ιησούς.

Είδαμε καθαρά επίσης ότι οι Προτεστάντες απορρίπτουν την Παράδοση ως πηγή

πίστεως, πράγμα που το βασίζουν στα χωρία της Γραφής που ανεγράφησαν ανωτέρω. Ακόμη το βασίζουν και στο ότι σχεδόν για κάθε παράδοση υπάρχει και άλλη αντιφατική προς αυτή. Οι Παραδόσεις είναι ανεπιβεβαίωτες χωρίς να γνωρίζομε την προέλευσή τους και πάρα πολλές έχουν αποδειχθεί κίβδηλες ή προερχόμενες από τον παγανισμό. Οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι θεωρούν την Παράδοση, διά δόγματος, ισόκυρη με την θεόπνευστη Βίβλο τους και την αποκαλούνε Ιερά Παράδοσις! Βρείτε τώρα ποιοι έχουν δίκιο και ποιοι άδικο!

Ένα θετικό στοιχείο που καταδεικνύεται απ' αυτόν τον παραπάνω καταιγισμό είναι ότι για άλλη μια φορά καταδεικνύεται αυτό που ισχύει και πολλές φορές έχουμε καταγράψει και εξαγγείλει, ενώ οι χριστιανοί προπαγανδιστές το αποκρύπτουν τουλάχιστον από τα αμόρφωτα θύματά τους! Ό,τι δηλαδή το καινοφανές, θεμελιώδες, αιτιολογικό και πρώτιστο μήνυμα του Χριστιανισμού είναι η δική του σωτηρία και η δική του εσχατολογία. Είναι δηλαδή μήνυμα σωτηριολογικό και εσχατολογικό μαζί με την εξ αποκαλύψεως αλήθεια και την επέμβαση του Θεού στο ιστορικό γίνεσθαι των ανθρώπων. Βάσει των χωρίων που ανεφέρθησαν και πολλών άλλων που παρελήφθησαν εδώ, οι διαξιφισμοί και σκοτωμοί μεταξύ όλων των χριστιανικών αιρέσεων γίνονται λόγω του τρόπου διά του οποίου κερδίζεις ή χάνεις την σωτηρία και για το τι ακριβώς σημαίνει η χριστιανική εσχατολογία μετά θάνατον ή μετά την Δευτέρα Παρουσία. Τι είναι δηλαδή η αιωνία ζωή ευτυχίας στην βασιλεία των ουρανών ή ακατάπαυστης τιμωρίας στην κόλαση. Ποιες είναι οι σωστές και ποιες οι μη σωστές ερμηνείες αυτών των ερωτημάτων! Τα άλλα μηνυματάκια περί αγάπης καλών έργων, αντιερωτισμού, κλπ., είναι δευτερεύοντα και επιτελούνται ή εγκαταλείπονται λόγω των πρωτίστων. Όταν πρόκειται να προσηλυτίσεις αλλοθρήσκους ή να σφάξεις αιρετικούς όλα αυτά πάνε περίπατο, όπως έχει συμβεί πλειστάκις τα τελευταία 1700 χρόνια χωρίς κανένα οίκτο. Πάμπολλοι πολιτισμοί και 200.000.000 αθώοι άνθρωποι πλήρωσαν με την ζωή τους αυτή την σχιζοφρενή λαίλαπα.

Αυτό είναι το φρικτό τουρλουμπούκι του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού που προκάλεσε και προκαλεί έναν απέραντο αριθμό αιρέσεων, μίσος, φανατισμό, φόνο, μια ακατάληπτη σχιζοφρένεια και στυγνή καταστροφικότητα. Πρόκειται για θρησκεία θυμάτων ή τρελών και όσων επιθυμούν να τρελαθούν.

ΚΑΙ ΟΠΟΙΟΣ ΚΑΤΑΛΑΒΕ, ΚΑΤΑΛΑΒΕ.

ΜΕ ΤΙΣ ΥΓΙΕΣ ΣΑΣ ΑΝ ΔΕΝ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΑΣΑΤΕ.

ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΚΟΜΑ ΣΙΓΟΥΡΟΣ ΟΤΙ ΤΗΝ ΓΛΙΤΩΣΑ.

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο